

Poul Rasmusen: Den højtærede Justitsminister bebrejdede mig, at jeg ikke havde oplæst hele § 1, og gjorde opmærksom paa Slutningsordene: en Indkomstskat, der opkræves efter de i nærværende Lov indeholdte Bestemmelser. Men det er mig ganske ufatteligt, hvad den højtærede Minister vil støtte paa den Bestemmelse, at Indkomstskatten opkræves efter Reglerne i denne Lov. Hvad det skulde betyde med Hensyn til en indskrænkende eller udvidende Fortolkning af § 1, kan jeg ingenlunde se.

Den højtærede Justitsminister fremhæver saa, at § 1 ogsaa indskrænkes af § 16 i Loven af 19. Februar 1861. Men den højtærede Minister vil have lagt Mærke til, at jeg netop gjorde gældende, at da Loven af 1861 var til Forhandling, var den forelagt uden Bestemmelsen i § 16. Denne Bestemmelse kom ind ved privat Initiativ i Folketinget, med andre Ord, den kan ikke betragtes som indskrænkende Bestemmelsen i § 1 ud over dette, at naar § 1 kræver, at der skal være Balance, skal Balancen tilvejebringes ved en stadig Forhøjelse af Skatteprocenten, indtil man naar den Grænse, som er fastsat i § 16.

Den højtærede Minister talte derefter om, at det var Kommunalbestyrelsen, der fastsatte Skatteprocenten. Ja, det gør den, men vel at mærke efter at Budgettet er vedtaget og indenfor de af Loven fastsatte Grænser. Det er det, den højtærede Minister maa lægge Mærke til. Loven har fastsat visse Grænser, indenfor hvilke Kommunalbestyrelsen skal fastsætte Skatteprocenten, efter at Budgettet er vedtaget.

Lige saa lidt betyder det Argument, den højtærede Minister hentede fra § 27, idet han fremhævede, at der staar i Loven, at den nu nyvalgte Kommunalbestyrelse kan fastsætte en lavere Procent end den, der er gaaet til Valg paa. Hvorledes skulde det i nogen som helst Retning kunne medvirke til en Fortolkning. Det har ikke det fjerneste at betyde i den Henseende. Den nyvalgte Kommunalbestyrelse er ganske frit stillet; saafremt den vil foretage nogen Nedsættelse paa Budgettet, kan den gøre det og derigennem ogsaa komme til at nedsætte Skatteprocenten, men hvis den ikke kan komme med et Budget, der kræver en mindre Skatteprocent end den, der er gaaet til Valg paa, maa den vedtage den højere Skatteprocent.

Saa siger den højtærede Minister: Ja men der er ingen Verdens Grund til, at man, fordi der mangler nogle Smaasummer, skulde have Valg. Nej, men det er netop

her, at den Situation, hvori vi i Aar have befundet os i København, er saa særegen. Sagen er, at der staar ikke, at Beløbet skal forhøjes med 20 pCt., men der er givet Kommunalbestyrelsen Ret til gradvis, saafremt der er Brug for det, at gaa op til 20 pCt. Nu har det i Aar vist sig, at der ikke er Tale om saadan stakkels 50,000 Kr., som man kunde faa ved at forhøje Grundbeløbet med 1 eller 2 eller 3 pCt., men at man straks maatte tage de 20 pCt., som Loven hjemler, og endda ikke kunde naa Balance. Det forekommer mig at forandre Forholdet betydeligt.

Den højtærede Justitsminister havde gennemlæst alle Forhandlingerne og ikke fundet nogen Udvej, ikke fundet, hvorledes man skulde stille sig, hvis man skulde forstaa § 1 og § 27 som af mig fremhævet. Men den højtærede Minister maa have sprunget den allervigtigste af Talerne over, nemlig den, som Indenrigsminister P. Munch holdt i Folketinget, da han kom derned med dette Forslag heroppe fra, forelagde det for Folketinget og sagde, at der har været det og det Punkt, der har været omstridt, og saa om det her omhandlede Punkt blandt andet sagde: at der her i Landstinget havde hersket en betydelig Ængstelse, og at „det vil føre til, at Kommunen vil blive ganske overordentlig tilbageholdende med Hensyn til at udvide denne Indkomstskat og altsaa vil komme til i ret betydelig Grad at søge andre Veje, saa længe denne Lov gælder, til at forøge sine Indkomster“. Jo, saaledes staar der. Saaledes talte Indenrigsminister P. Munch, der var den, der kom ned i Folketinget med det i Landstinget vedtagne Lovforslag, og hvis Ord der derfor maa tillægges en ikke ringe Betydning.

Jeg sætter i høj Grad Pris paa den højtærede Indenrigsministers Taknemmelighed, men jeg vil ikke være i Besiddelse af den, naar jeg ikke har fortjent den, og det har jeg ikke i dette Tilfælde, thi den højtærede Minister maa ikke forstaa mine Udtalelser saaledes, at jeg ikke mente, at det, at der var et mindre Overskud paa Budgetterne i tidligere Tider, ikke skulde kunne være i Overensstemmelse med en udtrykkelig Bestemmelse i Loven af 1861. Jo, det mener jeg, og jeg henviser i saa Henseende til, hvad jeg sagde før, at Budgettet er et Overslag over Udgifter og Indtægter, og at man derfor paa Budgettet maa regne med, at der ogsaa kan være uforudsete Udgifter, at der i det kommende Aar kommer Udgifter til, og at det derfor vil være fuldt ud kommunalt forsvarligt og i Overens-